

Ved at forslaget er kommet til første behandling, er det kommet igennem en sluse, og det må vi så acceptere. Men i virkeligheden mener jeg, at det er meget problematisk, hvis man for ofte behandler så mange typer i ét lovforslag.

Det, det så drejer sig om, er noget, hvor det gennemgående træk er, at det bygger på en mistænkeliggørelse af uddannelsesinstitutionerne, og at de vil gøre noget, hvis de får nogle penge. Jeg mener, at en række af de her uddannelsesinstitutioner vil gøre det under alle omstændigheder, for ellers er de ikke ordentlige uddannelsesinstitutioner, uanset om de får penge eller ej. Så når man tager 2,6 pct. fra nogle og giver dem tilbage i en eller anden forventning om, at de så handler på en bestemt måde, går jeg ud fra for nogle uddannelsesinstitutioners vedkommende, at det ville de have gjort under alle omstændigheder.

Jeg mener ikke, at produktionsskolerne i højere grad sørger for, at de unge mennesker kommer ind i en uddannelse og et efterfølgende arbejdsforløb ved hjælp af denne her metode. Det tror jeg ikke på. For jeg tror, at disse uddannelsesinstitutioner har det som deres inderste, at det er det, det drejer sig om. De er medarbejdere, lærere, ledere på produktionsskolerne, fordi de vil have de unge mennesker ud. Derfor er dette incitament, der ligger her, efter min mening helt overflødig.

Når det drejer sig om de frie skoler, mener jeg, at man virkelig øver vold på den tænkning, som ligger bag de frie skoler. Man tvinger dem ikke til noget, men man har taget nogle penge fra dem og siger, at de kan få dem tilbage på en bestemt måde.

Hvis man tager de enkelte elementer i det, vil jeg sige, at når det handler om børn af indvandrere eller efterkommere af indvandrere, drejer det sig i øjeblikket ikke om at give efterskolerne nogle penge, for at de skal tage dem. Det drejer sig om at få børnene, de unge mennesker til at komme der. Der er slet ikke problemer med, at der er efterskoler, der siger nej til dem. Tværtimod vil de gerne have dem, for det er en del af den mangfoldighed, som efterskolerne lægger vægt på.

I den forbindelse forstår jeg ikke rigtigt, hvorfor det skal være en regel om 8 pct., for jeg tror, at efterskolen selv finder ud af, om de kan have 8 pct. eller de kan have 12 pct. Mange efterskoler vil gerne have 8 pct., men det er kun 1 pct., der søger, højst måske endda.

Og når det drejer sig om, at man særlig skal begunstige et brobygningsforløb i nogle bestemte uddannelser, forstår jeg det ikke, for en del af den tænkning, der ligger i de frie skoler, er, at de laver et tilbud, og så er der nogle unge mennesker, der sammen med deres forældre finder ud af, om det tilbud er det rigtige.

Derfor synes jeg virkelig, at den del af lovforslaget er ekstremt problematisk i forhold til de frie skoler, og jeg håber ikke, at det er begyndelsen til ændringer af 10. klasse, for så er det i virkeligheden en nedlæggelse af de frie skoler og den ånd, som de frie skoler er opbygget efter og har deres historie på baggrund af.

Hvis jeg sagde ja til, at de kunne få pengene på den her måde, for det er måske bedre, at de får pengene, end de slet ikke får pengene, ville jeg også sige ja til, at vi tager pengene, for man må tage det sure med det søde. Og når nogen har taget pengene og jeg eventuelt vil give dem tilbage igen, vil jeg legitimere, at man har taget pengene.

Derfor kan vi ikke støtte dette lovforslag. Det er i mange henseender et brud på en række af de principper inden for dansk uddannelse, som bygger på, at de, der har uddannelsesinstitutioner, er ansvarlige for og sørger for, at de unge mennesker får den bedste uddannelse som overhovedet muligt. Det er ikke udtryk for tillid. Det er udtryk for det modsatte.

Kl. 20.20

Line Barfod (EL):

Da vores ordfører på området, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

I regeringens smalle forlig om erhvervsskolerne har man fordelt uddannelsernes egne penge. Det er en mekanisme, der går ud på, at man sparer på uddannelserne, hvorefter man med store fanfarer fordeler de samme penge igen på den måde, man nu gerne vil.

Pengene fordeles efter noget for noget-princippet, hvor uddannelsesstederne skal vise vilje til omstilling og gøre en ekstra indsats for at få deres egne penge tilbage. Der laves tillægstakster til indslusning, færdiggørelse og udslusning, som drysses med løs hånd ud over uddannelserne.

Endelig laves der et særligt kvalitetsudviklingstilbud. Der stilles krav om dokumentation for skolernes anvendelse af pengene. Kort sagt, hvis uddannelsesstederne gør, som regeringen siger, får de måske nogle af deres egne penge til-